

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce **O. S.**, právně zastoupeného JUDr. Ludvíkem Röschem, advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému **Magistrátu města Plzně - odboru stavebně správnímu**, se sídlem Škroupova 5, Plzeň, právně zastoupenému JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem Modřínova 2, Plzeň, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení X. s.r.o., , právně zastoupené Mgr. Renatou Tunklovou, advokátkou se sídlem Františkánské nám. 7, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 4. 2005, č. j. 58 Ca 106/2003 – 125,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2003, č. j. STAV/2824A/03. Tímto rozhodnutím bylo v odvolacím řízení zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 5, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 6. 2003, č. j. Výst/197/2003/Pri, který ve sloučeném územním a stavebním řízení (dále jen „stavební řízení“) povolil k žádosti stavebníka X. s.r.o. stavbu „přístavba a stavební úpravy objektu v P. – K. na restauraci“ na pozemcích p. č. 604 a 605 v katastrálním území K. Stěžovatel ve správním řízení vystupoval jako účastník řízení, neboť jeho nemovitost (stavba na pozemku p. č. 612 v kat. území K) sousedí s pozemky, na nichž měla být zamýšlená stavba umístěna.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), když především nesouhlasil s názorem soudu, že se žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě vypořádal se všemi námitkami stěžovatele a dostatečným způsobem zhodnotil všechny skutečnosti týkající se zejména čtyř dílčích oblastí: a) demolice a výstavby zdi na hranicích pozemku stavebníka a stěžovatele, b) stavby chodníku, c) stavby základu pilíře pro balkon a d) umístění střešních oken na severovýchodním sklonu střechy. Dále namítá, že na oznámení o zahájení stavebního řízení nemůže dopadat ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správního řádu“), tj. fikce doručení, když stěžovatel se v dané době v místě svého bydliště nezdržoval a stavebnímu úřadu uvedenou skutečnost oznámil. Závěrem uvádí, že postup správních orgánů a krajského soudu ve svých důsledcích hrubě zasahuje do výkonu jeho vlastnických práv, když předmětná stavba byla povolena v místě, o němž stěžovatel od samého počátku řízení tvrdí, že je v jeho výhradním vlastnictví a k němuž v současné době uplatňuje své vlastnické právo žalobou v občanskoprávním řízení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí prvostupňového stavebního úřadu přezkoumal v souladu s právními předpisy upravujícími stavební řízení a podrobně se zabýval námitkami, které v obsahově zmateném odůvodnění odvolání bylo možné zahrnout do předmětu řízení. Obdobně se se žalobními důvody vypořádal i krajský soud, jehož rozsudek považuje žalovaný za správný, zákonný a řádně odůvodněný.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 9. 6. 2003 stavební úřad vydal pod č. j. Výst/ 197/2003/Pri stavební povolení, kterým byla na základě žádosti stavebníka X. s.r.o. povolena stavba „přístavba a stavební úpravy objektu v P. – K. na restauraci“ na pozemcích p. č. 604 a 605 v kat. území K., a to za podmínek podrobně ve stavebním povolení rozvedených. Stěžovateli stejně jako ostatním účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy bylo stavebním úřadem zasláno písemné vyrozumění o zahájení stavebního řízení a nařízení ústního jednání spojeného s místním šetřením na den 6. 6. 2003. Současně s tím stavební úřad stanovil účastníkům řízení lhůtu pro uplatnění námitek a ve smyslu § 61 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) účastníky řízení poučil, že k později uplatněným námitkám nebude přihlíženo. Poštovní zásilka s tímto oznámením byla stěžovateli doručena dle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, když stěžovatel nebyl v místě svého trvalého bydliště zastížen, o uložení písemnosti u držitele poštovní licence byl náležitým způsobem vyrozuměn a po dobu uložení si uvedenou písemnost nevyzvedl. Stavební úřad následně přezkoumal předloženou žádost o stavební povolení z hledisek uvedených v § 37 a § 62 stavebního zákona, projednal ji s účastníky řízení a s dotčenými orgány státní správy, posoudil shromážděná stanoviska dotčených orgánů státní správy a zjistil, že navržená stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací, projektová dokumentace stavby splňuje obecné technické požadavky na výstavbu a uskutečněním stavby nejsou ohroženy veřejné zájmy ani nepřiměřeně omezena či ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků řízení, z jejichž strany nebyly v průběhu stavebního řízení vzneseny žádné námitky.

Stěžovatel s vydaným rozhodnutím stavebního úřadu nesouhlasil a podal proti němu odvolání, v němž vyjádřil politování, že pozemky v historické části obce jsou využívány jako zdroje stavebních parcel. Uvedl, že odvolání podává, aby se vyjádřil k navrhované stavbě, když se nemohl účastnit stavebního řízení, a upozornil na skutečnost, že trvá na hranicích parcel historických objektů z roku 1948. Za přinejmenším zarážející označil demolici a výstavbu na hranicích objektů bez zajištění zamezení vstupu na pozemek p. č. 612 v jeho vlastnictví (bod 1/); za nepřijatelné považoval řešení chodníku od východního rohu podél jeho zídky mezi č. p. X a Y k zrcadlu zastavěním této zídky (bod 2/); namítal, že severní základ pilíře balkonu zasahuje do betonového rigolu na historické parcele č. p. Y (bod 3/); umístění střešních oken na severovýchodním sklonu střechy (právě do prostoru dvora p. č. 612) kvalifikoval jako vážný a nepřijatelný zásah do soukromí (bod 4/). Námitky vznesl též k přívodům a vývodům vzduchotechniky (bod 5/). Žalovaný se výše uvedenými námitkami podrobně zabýval a tyto neshledal důvodnými. O odvolání stěžovatele rozhodl dne 12. 8. 2003 pod č.j. STAV/2824A/03 tak, že je zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Stěžovatel napadl výše označené rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, v níž především namítal, že žalovaný dostatečným způsobem nezhodnotil všechny podstatné skutečnosti, pokud veškeré námitky stěžovatele označené pod body 1/ až 5/ jako nedůvodné zamítl. V žalobě stěžovatel rozvinul argumentaci týkající se shora uvedených námitek, krajskému soudu však předestřel i nová tvrzení a důkazy, když konkrétně v souvislosti s demolicí a stavbou zdi, základem pro pilíř balkonu a stavbou chodníku uvedl, že k jeho pozemku p. č. 612 náleží i volný prostor mezi objektem stavebníka X a objektem v jeho vlastnictví Y, ač v katastru nemovitostí není tento stav ještě zcela správně zachycen a stěžovatel bude o správné zaměření hranic teprve usilovat. V této souvislosti pak stěžovatel doplnil svou žalobu podáním ze dne 6. 4. 2005, v němž uvedl, že v současnosti je průběh hranice mezi pozemky p. č. 604 a p. č. 612 v katastru nemovitostí vyznačen k žádosti stěžovatele o opravu chyb v katastrálním operátu ze dne 25. 11. 2003 jako sporný, a k části pozemku, na kterém byla předmětná stavba povolena, probíhá z návrhu stěžovatele soudní řízení o určení vlastnických práv. Dále namítl, že přestože byly tyto skutečnosti stavebnímu úřadu i žalovanému v době rozhodování známy, stavební úřad se jimi nezabýval a stavební povolení vydal, ačkoli měl podle ustanovení § 137 odst. 2 stavebního zákona stavební řízení přerušit a stěžovatele odkázat s občanskoprávní námitkou na soud.

Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Uvedl, že žaloba obsahuje jediný žalobní bod, jehož podstatou je tvrzení stěžovatele, že správní orgány dostatečným způsobem nezhodnotily všechny skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Výtky stěžovatele přitom směřovaly do čtyř dílčích oblastí zasažených stavebními aktivitami, a to: 1/ demolice a výstavby zdi na hranicích pozemku stavebníka, 2/ stavby chodníku, 3/ stavby základu pilíře pro balkon a 4/ zřízení střešních oken na severovýchodním sklonu střechy. K uvedeným výtkám krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalovaný dostatečným způsobem zhodnotil všechny podstatné skutečnosti týkající se demolice a stavby zdi (bod 1/), když prohlídkou na místě samém zjistil, že mezi rekonstruovaným objektem a objektem stěžovatele je volný prostor využívaný k odvodu dešťové vody ze sousedících nemovitostí, který je dostatečný pro provedení zamýšlené rekonstrukce, aniž by mělo dojít k poškození objektu stěžovatele. Stejně tak námitka stěžovatele, kterou poukazoval na základ pilíře balkonu zasahujícího do pozemku p. č. 612 (bod 3/) byla shledána jako nedůvodná, když z projektové dokumentace stavby vyplynulo, že tato je celá situována na pozemku p. č. 604 ve vlastnictví stavebníka a je projektována v linii stávajícího objektu. Žalovaný dle názoru krajského soudu řádně zhodnotil též podstatné skutečnosti týkající se umístění střešních oken a stěžovatelem tvrzeného zásahu do soukromí (bod 4/), když přitom vyšel

ze znění § 4 odst. 1 poslední věty vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (dále jen „prováděcí vyhláška“), že umístěním a provozem stavby nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí. Stav, kdy výhled ze střešního okna bude sice možný, ovšem pouze v omezené míře a za vynaložení určitého úsilí, tak rozhodně nepředstavuje vážné narušení soukromí a tím méně obtěžování jiného nad míru přiměřenou poměrům. Krajský soud dále uvedl, že s ohledem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. nemohl přezkoumat námitku týkající se stavby chodníku (bod 2/), když stěžovatel v žalobě tuto námitku skutkově odůvodnil jinak než v odvolání, a zároveň nebyl s ohledem na zásadu koncentrace řízení vyjádřenou v ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. oprávněn posuzovat důvodnost žalobních výtek obsažených v doplnění žaloby ze dne 6. 4. 2005.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Přestože stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., podle jejího obsahu jsou v ní namítány pouze důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d), tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]; a dále nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, který se dle názoru stěžovatele ve svém rozhodnutí nezabýval všemi stěžovatelem uplatněnými námitkami [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

K námitkám stěžovatele týkajícím se tvrzeného pochybení žalovaného, že se v průběhu správního řízení a ve svém rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami ohledně demolice a stavby zdi na hranicích objektů, umístění střešních oken, základu pilíře balkonu a výstavby chodníku, že dostatečným způsobem nezhodnotil veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci a že stavební řízení je zatíženo vadou spočívající v porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, když v případě stěžovatele nebylo možné aplikovat ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu o fikci doručení, Nejvyšší správní soud uvádí.

Stavební řízení se podle § 58 odst. 1 stavebního zákona a § 16 a § 18 prováděcí vyhlášky zahajuje podáním žádosti o vydání stavebního povolení doložené předepsanými přílohami. Stavební úřad oznámí zahájení stavebního řízení všem známým účastníkům stavebního řízení, nařídí ve věci ústní jednání spojené s místním šetřením a současně upozorní účastníky řízení na to, že své námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání ve věci, když k později uplatněným námitkám nebude ze strany stavebního úřadu přihlíženo. Podle ustanovení § 140 stavebního zákona se na řízení podle stavebního zákona, není-li uvedeno jinak, vztahují obecné předpisy o správním řízení. Tak je tomu i v případě právní úpravy doručování písemností obsažené v ustanoveních § 24 až § 26 správního řádu, přičemž doručování tzv. fikcí je upraveno v § 24 odst. 2 citovaného zákona. Podle tohoto ustanovení nebyl-li adresát písemností zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů

od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud se nejprve vypořádal s námitkou stěžovatele poprvé uplatněnou až v kasační stížnosti směřující do porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, když podle jeho názoru mu nebylo oznámení o zahájení stavebního řízení účinně doručeno dle citovaného § 24 odst. 2 správního řádu, neboť se v té době v místě bydliště nezdržoval a tuto skutečnost stavebnímu úřadu oznámil. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel ve správním řízení, ani v řízení o žalobě před krajským soudem, neuváděl žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly fikci doručení oznámení o zahájení stavebního řízení. Tvrzení stěžovatele v bodu V. kasační stížnosti, že stavebnímu úřadu po podání odvolání oznámil, že se v době doručování nezdržoval v místě bydliště, nemá oporu ve správním spisu, kde žádný záznam o tomto tvrzení nebyl Nejvyšším správním soudem nalezen. K tomuto tvrzení, které bylo poprvé uplatněno v kasační stížnosti, proto Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlížel a doručení oznámení o zahájení stavebního řízení považoval za platné. Stěžovateli tak uplynula lhůta určená k uplatnění námitek v souvislosti se zahájeným stavebním řízením (§ 61 odst. 1 stavebního zákona), po jejím marném uplynutí je správní orgán povinen zabývat se pouze případnými námitkami účastníků řízení, které namítají porušení obecně závazných právních norem.

Nejvyšší správní soud poté přikročil k posouzení námitek stěžovatele, podle nichž se žalovaný jakož i krajský soud ve svých rozhodnutích nedostatečně vypořádali se všemi skutečnostmi, které stěžovatel v průběhu odvolacího i soudního řízení uváděl. K tomu Nejvyšší správní soud v předloženém správním spisu ověřil, že stěžovatel svůj nesouhlas se stavbou prezentoval v relativně stručném jednostránském odvolání, jehož obsahem byly převážně heslovité a nekonkrétní námitky, u nichž se zčásti jednalo o názorovou polemiku týkající se účelnosti navrhovaného stavebně technického řešení povolené stavby (demolice a výstavba zdi na hranici pozemků, základ pilíře balkonu a výstavba chodníku). U této části námitek stěžovatel žádným způsobem neupřesnil, v čem jako účastník řízení spatřuje pochybení a nezákonnost postupu stavebního úřadu a jaké konkrétní připomínky má v daném případě na mysli. Přesto se žalovaný pokusil na tyto nejednoznačné a obecně formulované subjektivní výtky stěžovatele reagovat a vypořádat se s nimi. Pouze výtku stěžovatele napadající umístění střešních oken bylo možno považovat za námitku zpochybňující zákonnost postupu stavebního úřadu. Jejím obsahem však nebylo tvrzení stěžovatele o porušení kogentních norem hmotného či procesního práva, které je správní orgán povinen vždy respektovat a zabývat se jím, byť by bylo vzneseno po uplynutí procesní lhůty, a proto s ohledem na uplatnění zásady koncentrace řízení ve smyslu § 61 odst. 1 stavebního zákona nebyla tato námitka v odvolání přípustná. Žalovaný se touto námitkou v odvolacím řízení nemusel zabývat, pokud tak učinil, učinil tak nad rámec svých zákonem stanovených povinností, aniž by se z jeho strany jednalo o pochybení mající za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí. Námitka stěžovatele z tohoto důvodu nemohla být shledána důvodnou.

Stejně tak krajský soud rozhodující o podané žalobě mohl v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené rozhodnutí přezkoumat pouze v rámci uplatněných žalobních bodů. Jednotlivé žalobní body přitom musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které stěžovatel považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Správní soudnictví slouží ve smyslu § 2 s. ř. s. k zajištění ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny na svých subjektivních právech. Proto musí žaloba obsahovat nejen tvrzení o tom, že stěžovatel byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakými porušeními

zákona byl v napadeném rozhodnutí na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.].

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žaloba stěžovatele obsahovala jediný žalobní bod, jehož podstatou bylo tvrzení stěžovatele, že správní orgány obou stupňů dostatečným způsobem nezhodnotily všechny podstatné skutečnosti a ve svém rozhodování tak vyšly z nedostatečně zjištěného stavu věci. Stěžovatelem uplatněná výtka stran vadného hodnocení přitom opětovně směřovala do čtyř dílčích oblastí, a to demolice a výstavby zdi na hranicích pozemku, stavby chodníku, stavby základu pilíře pro balkon a zřízení střešních oken na severovýchodním sklonu střechy. V žalobě stěžovatel rozvinul argumentaci týkající se shora uvedených námitek, avšak stejně jako v případě odvolání se jednalo o pouhá obecná skutková tvrzení vyjadřující nesouhlas s povolenou stavbou, u nichž chybělo označení konkrétního protiprávního jednání či pochybení (tj. označení právních důvodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), jehož se měl žalovaný a stavební úřad dopustit a které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 5. 5. 2004, č. j. 1 Azs 37/2004 - 43: *„Takto nedostatečné vymezení žalobních bodů sice nebrání meritornímu projednání žaloby, ale soudní přezkum se za takové situace může omezit jen na obecný přezkum splnění základních povinností daných žalovanému správním řádem, žalobce se tak zbavuje možnosti v případném řízení o kasační stížnosti proti meritornímu rozhodnutí o žalobě uplatňovat konkrétní skutečnosti, pro které obecné závěry soudu považuje za nezákonné.“* Z obecné právní zásady *„vigilantibus iura skripta sunt (tj. bdělým náležejí práva)“* vyplývá, že je to právě stěžovatel, kdo ve správním soudnictví určuje rozsah, v jakém bude rozhodnutí správního orgánu přezkoumáváno. Jestliže tedy stěžovatel zvolil formu obecných tvrzení, aniž by však uváděl konkrétní námitky proti postupu správního orgánu, sám tímto způsobem vymezil i rozsah možného přezkumu správního rozhodnutí soudem. Danou problematikou se ve svém nálezu ze dne 1. 6. 2000, sp. zn. III. ÚS 631/99, č. 84 (v době, kdy byla právní úprava správního soudnictví obsažena v části páté o. s. ř.) zabýval i Ústavní soud: *„V režimu správního soudnictví (§ 249 odst. 2, § 250h odst. 1 o. s. ř.) je nezbytné ve správním návrhu (žalobě) uvést žalobní (stížnostní) body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení stran porušení zákona (příp. jiného právního předpisu), a jimiž ve vztahu k rozhodujícímu soudu vymezuje rozsah přezkumu zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí, jehož se žalobou dovolává, a který v zahájeném řízení může měnit nebo rozšiřovat jen podmíněně ...“*

I přes obecná tvrzení stěžovatele týkající se neúplného a nesprávného zjištění skutkového stavu věci, namítal stěžovatel v kasační stížnosti také konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení žalovaného a krajského soudu. První námitka poukazovala na projektovou dokumentaci stavby, která podle názoru stěžovatele nesplňuje požadavky stanovené zákonem, neboť neobsahuje údaje o vzdálenostech od sousedního pozemku a staveb, výkresy nevycházejí z katastrální mapy platné v době stavebního řízení. Druhá z námitek stěžovatele se týkala skutečnosti, že na základě vydaného stavebního povolení došlo v rozporu s požadavkem Národního památkového ústavu v Plzni ve „vesnické památkové zóně“ k demolici historického objektu a následně i k jeho zániku. Obě uvedené námitky byly stěžovatelem poprvé uplatněny až v kasační stížnosti, tj. až po vydání napadeného rozhodnutí krajského soudu. Jde tak o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a takové důvody jsou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné a Nejvyšší správní soud se jimi nemohl zabývat.

V kasační stížnosti dále stěžovatel v souvislosti s výtkou týkající se demolice a stavby zdi na hranicích pozemků, základu pilíře balkonu a výstavby chodníku uvedl, že od samého

počátku řízení tvrdí, že prostor tzv. „betonového rigolu“, sloužícího k odvodu dešťové vody a nacházejícího se mezi pozemky ve vlastnictví stavebníka a stěžovatele, je v jeho výlučném vlastnictví a že stavební úřad pochybil, když se v průběhu stavebního řízení nevypořádal se skutečností, že hranice těchto pozemků byla již v době jeho rozhodování spornou a stavebník nebyl s to prokázat k tomuto pozemku své vlastnické právo. Tato námitka byla stěžovatelem uplatněna poprvé v žalobě, tj. po vydání rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, a proto nebylo možné na daný případ aplikovat ust. § 137 odst. 2 stavebního zákona o řešení občanskoprávních námitek. Dle § 58 odst. 2 stavebního zákona a § 16 odst. 2 písm. a) prováděcí vyhlášky musí stavebník prokázat, že je vlastníkem pozemku nebo stavby anebo že má k pozemku či stavbě jiné právo, které jej opravňuje požadovanou stavbu na pozemku zřídit, a doklad o tom připojit již k žádosti o stavební povolení. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem ověřil, že stavební úřad vyšel z připojeného výpisu z katastru nemovitostí, jímž stavebník doložil své vlastnické právo k oběma pozemkovým parcelám dotčeným stavbou, a rovněž z kopie katastrální mapy, v níž nebyla hranice mezi sousedními pozemky v době rozhodování správních orgánů zakreslena jako sporná. Sám stěžovatel navíc v podané žalobě (tj. dva měsíce po vydání rozhodnutí žalovaného) konstatoval, že volný prostor mezi objektem stavebníka a objektem v jeho vlastnictví není dosud v katastru nemovitostí správně zachycen a že bude o správné zaměření hranic mezi oběma pozemky teprve usilovat. Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel podal u katastrálního úřadu žádost o opravu chyb v katastrálním operátu datovanou 25. 11. 2003, patrně z jeho iniciativy bylo zahájeno i občanskoprávní soudní řízení o určení vlastnických práv k předmětnému pozemku. Nejvyšší správní soud k tomuto uzavírá, že výsledky takto zahájených řízení se mohou jako nové skutečnosti mající podstatný vliv na rozhodnutí ve věci stát podkladem pro obnovu řízení jakožto mimořádného opravného prostředku upraveného správním řádem. Nejedná se však o důvody, které by zpochybňovaly zákonnost postupu správních orgánů, které ve svém rozhodování vycházejí z podkladů majících k dispozici v době, kdy provádějí správní řízení.

Nejvyšší správní soud proto k takto stěžovatelem formulovaným námitkám dle § 109 odst. 3 s. ř. s. ověřil, že ve stavebním řízení byl žalovaným i stavebním úřadem dodržen zákonný postup při zjišťování skutkové podstaty a stavební řízení není zatíženo vadou mající za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Rovněž v postupu krajského soudu neshledal Nejvyšší správní soud pochybení, když tento přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s příslušnými ustanoveními části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tj. zabýval se postupem žalovaného ve správním řízení, shrnul podstatu sporu a skutečný stav věci potřebný pro posouzení důvodnosti žalobních bodů, vypořádal se se všemi v žalobě uplatněnými námitkami a řádně odůvodnil, proč se některými z námitek ve svém rozhodování zabývat nemohl.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, soud právo na náhradu nákladů nepřiznal, neboť je nepovažuje za důvodně vynaložené s odkazem na skutečnost, že je povinností správního orgánu plynoucí z běžné správní agendy, k níž je

úřad personálně i finančně ze státního rozpočtu vybaven, hájit v soudním řízení jím vydané rozhodnutí. Na stěžovateli proto nelze spravedlivě požadovat, aby hradil náklady řízení vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (dle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23, publ. v SoJ. 2001, 5: 458).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

